

**KARIN
SLAUGHTER
ONZICHTBAAR**

Vertaald door Paul Syrier

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2004 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Indelible*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 Paul Syrier
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Plainpicture / Lubitz + Dörner
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0933 9
ISBN 978 94 027 6340 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij William Morrow, een imprint van HarperCollins Publishers, New York, U.S.A.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een

8:55

'Hé, kijk es wie we daar hebben,' riep Marla Simms uit, terwijl ze Sara over haar bifocale bril met ijzeren montuur scherp aankeek. De receptioniste van het politiebureau had een tijdschrift in haar artritische handen, maar legde het neer om duidelijk te maken dat ze alle tijd van de wereld had om een praatje te maken.

Sara dwong zich een opgewekte klank in haar stem te leggen; ze had het tijdstip van haar bezoek opzettelijk zo gekozen dat Marla koffiepauze zou hebben. 'Hé, Marla, hoe gaat het?'

De oude vrouw staaarde haar even aan, terwijl een licht afkeurende uitdrukking een plooi om haar toch al van nature omlaaghangende mond trok. Sara moest zich geweld aandoen om zich niet onderdanig te gedragen. Marla had op de zondagschool van de Primitive Baptist lesgegeven vanaf de dag dat deze zijn deuren had geopend, en ze was nog steeds in staat iedere inwoner van de stad die na 1952 was geboren van de vreze des Heren te doordringen.

Ze bleef Sara strak aankijken. 'Het is alweer even geleden dat we je hier voor het laatst hebben gezien.'

'Mm-mm,' reageerde Sara, terwijl ze over Marla's schouder keek om een blik in Jeffreys kamer te kunnen werpen. De deur stond open, maar hij zat niet achter zijn bureau. De kantoorruimte was leeg, wat betekende dat hij waarschijnlijk achter in het gebouw zat. Sara wist dat ze gewoon achter de balie langs moest lopen en hem zelf moest gaan zoeken – ze

had het al honderden keren gedaan – maar haar overlevingsinstinct weerhield haar ervan dat gebied te betreden zonder eerst tol te betalen.

Marla zat met haar armen over elkaar geslagen achterovergeleund in haar stoel. 'Mooi weer daarbuiten,' zei ze, als terloops.

Sara keek door de deur naar Main Street, waar het asfalt leek te golven van de hitte. De lucht was vanochtend zo klam dat iedere porie in haar lichaam openstond. 'Zeg dat wel.'

'En wat zie je er prachtig uit vanmorgen,' ging Marla door, wijzend op de linnen jurk die Sara uiteindelijk had gekozen na bijna ieder kledingstuk in haar kast te hebben geïnspecteerd. 'Speciale gelegenheid?'

'Niets bijzonders,' loog Sara. Voordat ze wist wat ze deed begon ze aan haar tas te plukken en verplaatste ze verlegen haar gewicht van haar ene voet naar de andere, alsof ze vier was in plaats van bijna veertig.

Er flitste een flonkering van triomf in de ogen van de oudere vrouw. Ze rekte de stilte nog even voordat ze vroeg: 'Hoe is het met je mama en de rest?'

'Prima,' antwoordde Sara, die probeerde niet al te ontwijkend te klinken. Ze was niet zo naïef te geloven dat haar privé-leven niemand anders iets aanging – in een *county* die zo klein was als Grant kon Sara nauwelijks niezen zonder dat ze van even verderop gebeld werd en ze een behulpzaam 'Gezondheid!' hoorde – maar ze piekerde er niet over het hun gemakkelijk te maken bij het verzamelen van hun informatie.

'En je zus?'

Sara wilde net antwoord geven toen Brad Stephens haar rede door de voordeur binnen te struikelen. De jonge agent her vond net zijn evenwicht voordat hij languit zou gaan, maar door zijn vaart viel zijn pet van zijn hoofd, op de vloer vlak voor Sara's voeten. Zijn pistoolholster en wapenstok slingerden als twee extra ledematen onder zijn armen. Achter hem gierde een clubje kinderen van het lachen om zijn weinig elegante binnenkomst.

'O,' zei Brad met een blik op Sara, daarna op de kinderen, en toen weer op Sara. Hij raapte zijn pet op en veegde hem zorgvuldiger schoon dan nodig was. Ze kon zich levendig voor-

stellen dat hij niet wist wat gênanter was: acht kinderen van tien die lachten om zijn onhandigheid of zijn vroegere kinderarts, die duidelijk probeerde een geamuseerd lachje te onderdrukken.

Het laatste was kennelijk het ergste. Hij draaide zich naar het groepje kinderen om en liet zijn stem dieper klinken dan anders omdat er enig gezag uit moest spreken. 'Dit is natuurlijk het bureau, waar we ons werk doen. Politiewerk. Eh, we zijn nu in de hal.' Brad keek even naar Sara. Het woord 'hal' was een tikkeltje overdreven voor de ruimte waar ze stonden. Het vertrek mat nauwelijks drie bij tweeënhalve meter, en tegenover de glazen voordeur bevond zich een muur van blokken gasbeton. Rechts van Sara hing een rij foto's van verschillende teams van de politie van Grant County aan de muur en in het midden hing een groot portret van Mac Anders, de enige agent in de geschiedenis van de politie van het stadje die tijdens de uitoefening van zijn functie om het leven was gekomen.

Tegenover de portrettengalerij hield Marla de wacht achter een grote beige formica balie die de bezoekers van de kantoorruimte scheidde. Ze was van nature geen kleine vrouw, maar door haar leeftijd was haar lichaam tot een bijna volmaakt vraagteken vervormd. Haar bril hing gewoonlijk halverwege haar neus en Sara, die een leesbril droeg, kreeg altijd de neiging hem weer omhoog te duwen. Niet dat Sara dit ooit zou doen. Hoewel Marla vrijwel alles wist over iedereen en zijn of haar burens – en de hond – was er over haarzelf in het stadje niet veel bekend. Ze was weduwe en had geen kinderen. Haar echtgenoot was in de Tweede Wereldoorlog gesneuveld. Ze had altijd aan Hemlock gewoond, dat twee straten van het huis van Sara's ouders lag. Ze breide en gaf les op de zondagsschool en had een volledige baan op het bureau, waar ze de telefoon beantwoordde en soms probeerde orde te scheppen in de bergen paperassen. Deze feiten boden niet bepaald goed inzicht in Marla Simms. Toch dacht Sara altijd dat het leven van een vrouw van in de tachtig meer moest hebben voorgesteld dan dit, ook al was ze al die jaren in hetzelfde huis blijven wonen waar ze was geboren.

Brad ging door met zijn rondleiding door het bureau en wees

op de grote, open ruimte achter Marla. 'Daarachter is de kamer waar de rechercheurs en agenten als ikzelf hun werk doen... telefoontjes en zo meer. Praten met getuigen, rapporten schrijven, dingen invoeren in de computer, en, eh...' Zijn stem stierf weg toen hij eindelijk merkte dat zijn publiek het liet afweten. De meeste kinderen kwamen nauwelijks boven de balie uit. Zelfs als ze eroverheen konden kijken waren dertig in rijen van vijf opgestelde lege bureaus en archiefkasten in verschillende afmetingen niet echt iets wat hen kon boeien. Sara kon zich indenken dat de kinderen wensten dat ze vandaag op school waren gebleven.

Brad probeerde: 'Over een paar minuten laat ik jullie de gevangenis zien, waar we mensen arresteren. Nou ja, niet arresteren...' Hij wierp een nerveuze blik op Sara, hopen dat ze zijn fout niet had opgemerkt. 'Ik bedoel, dat is de plek waar we ze heen brengen als we ze hebben gearresteerd. Niet hier, maar in de gevangenis.'

Er viel een stilte als een mokerslag, die alleen werd verbroken door een aanstekelijk gegiechel, dat achter in de groep begon. Sara, die de meeste kinderen van haar praktijk in de kinderkliniek kende, legde er een paar met een doordringende blik het zwijgen op. Marla nam de rest voor haar rekening, waarbij haar draaistoel kreunde van opluchting toen ze achter de balie overeind kwam. Het gegiechel stierf weg alsof er een kraan werd dichtgedraaid.

Maggie Burgess, een kind wier ouders meer geloof aan haar meningen hechtten dan voor welk kind van haar leeftijd ook gezond was, waagde het op trage, zangerige toon 'Hé, dokter Linton,' te zeggen.

Sara knikte kort. 'Maggie.'

'Eh...' begon Brad weer, terwijl er op zijn melkwitte gezicht een diepe blos verscheen. Sara was er zich scherp van bewust dat zijn blik iets te lang op haar blote benen bleef hangen. 'Julie, eh... jullie kennen dokter Linton allemaal.'

Maggie rolde met haar ogen. 'Ja, *inderdaad*,' zei ze sarcastisch, wat opnieuw hier en daar gegiechel losmaakte.

Brad zette door. 'Dokter Linton is ook de lijkschouwer van deze stad, naast kinderarts.' Hij sprak op belerende toon, hoewel de kinderen dit ongetwijfeld al wisten. Het was onder-

werp van fraaie grappen op de muren van de wc's op de lagere school. 'Ik denk dat ze hier voor haar werk is. Dokter Linton?'

'Ja,' antwoordde Sara, die probeerde als Brads gelijke te klinken in plaats van als iemand die zich herinnerde hoe hij altijd in tranen was uitgebarsten zodra er maar sprake was dat hij een injectie moest krijgen. 'Ik ben hier om met het hoofd van de politie te praten over een zaak waaraan we werken.'

Maggie deed haar mond weer open, waarschijnlijk om iets vreselijks te herhalen wat ze haar moeder over de verhouding tussen Sara en Jeffrey had horen zeggen, maar Marla's stoel piepte weer en het kind hield haar mond. Sara nam zich voor aanstaande zondag naar de kerk te gaan, alleen al om die vrouw haar dankbaarheid te laten blijken.

Marla's stem klonk maar een heel klein beetje minder geringschattend dan die van Maggie toen ze tegen Sara zei: 'Ik zal even kijken of chef Tolliver beschikbaar is.'

'Dank je,' antwoordde Sara, die meteen van gedachten veranderde over aanstaande zondag en de kerk.

'Goed, eh...' begon Brad terwijl hij zijn pet weer afklopte. 'Waarom lopen we niet door naar achteren?' Hij opende een van de klapdeurtjes in de balie om de kinderen door te laten en zei tegen Sara: 'Mevrouw,' en knikte haar beleefd toe voordat hij achter de kinderen aan ging.

Sara liep naar de foto's aan de muur en bekeek al die bekende gezichten. Afgezien van haar tijd op de universiteit en haar werk bij het Grady Hospital in Atlanta had Sara altijd in Grant County gewoond. De meeste mannen aan de muur hadden ooit wel eens met haar vader gepokerd. De rest had in het bestuur van de kerk gezeten toen Sara nog kind was of was scheidsrechter geweest bij de voetbalwedstrijden toen ze nog tiener was en tot over haar oren verliefd was op Steve Mann, de aanvoerder van de schaakclub. Voordat Sara naar Atlanta was verhuisd had Mac Anders Sara en Steve betrappt bij een vrijpartij achter de Chilidog. Een paar weken later sloeg zijn patrouillewagen tijdens een achtervolging zes keer over de kop en was Mac dood.

Sara huiverde; een bijgelovige angst kroop als een stel spinnetjes over haar huid. Ze keek naar de volgende foto, waarop alle mensen te zien waren die bij de politie werkten

op het moment dat Jeffrey hun chef was geworden. Hij was net uit Birmingham gekomen en iedereen was sceptisch geweest over deze buitenstaander, vooral toen hij Lena Adams, de eerste vrouwelijke agent van Grant County, in dienst had genomen. Sara bekeek de foto van Lena nauwkeurig. Ze hield haar kin uitdagend omhoog en in haar blik lag een uitdrukking van 'wie doet me wat'. Er waren nu meer dan tien vrouwelijke agenten in dienst, maar Lena zou altijd de eerste zijn. De druk moest enorm zijn geweest, hoewel Sara Lena nooit als een rolmodel had gezien. Eerlijk gezegd had die vrouw verschillende karaktertrekken die Sara ronduit afstotelijk vond.

'Hij zei dat je door mag lopen.' Marla stond bij de klapdeurtjes. 'Treurig, nietwaar?' zei ze, wijzend op de foto van Mac Anders.

'Ik was op school toen het gebeurde.'

'Ik zal je maar niet vertellen wat ze hebben gedaan met dat beest dat hem van de weg heeft gereden.' Er klonk een goedkeurende toon in Marla's stem. Sara wist dat de verdachte zo was toegetakeld dat hij een oog was kwijtgeraakt. Ben Walker, het toenmalige hoofd van politie, was een heel ander type smeris geweest dan Jeffrey.

Marla hield de deurtjes voor haar open. 'Hij zit achter in de verhoorkamer met wat papierwerk.'

'Dank je,' zei Sara, en wierp nog even een blik op Mac voordat ze naar achteren liep.

Het politiebureau was halverwege de jaren dertig gebouwd, toen de stadjes Heartsdale, Madison en Avondale hun politie en brandweer bij de county hadden ondergebracht. Het gebouw was oorspronkelijk een levensmiddelenwinkel geweest, maar de stad had het goedkoop kunnen overnemen toen de laatste boerderijen in de omgeving failliet waren gegaan. Bij de verbouwing was het gebouw van al zijn karakter beroofd, en in de tientallen jaren die daarop volgden was er niet veel gedaan om het een beetje op te knappen. De kantooruimte was niet meer dan een lange rechthoek met Jeffrey's kamer aan de ene kant en de toiletten aan de andere. De donkere imitatie-lambrisering stonk nog steeds naar de nicotine van voor het antirookbeleid van de county. Het verlaagde plafond zag er haveloos uit, hoe vaak de tegels ook werden vervangen. De tegel-

vloer was van asbest gemaakt, en Sara hield altijd haar adem in als ze over het beschadigde deel bij de wc's liep. Niettemin zou ze ook zonder die tegels in de buurt van de wc's haar adem hebben ingehouden. Nergens was het duidelijker dat de politie van Grant County nog steeds voornamelijk uit mannen bestond dan in de unisextoiletten op het bureau.

Ze duwde met enige moeite de zware brandwerende deur open die de kantoorruimte van de rest van het gebouw scheidde. Dertien jaar geleden was aan de achterkant een nieuw deel bijgebouwd toen de burgemeester zich had gerealiseerd dat ze wat geld konden verdienen door gevangenen vast te houden voor nabijgelegen overbelaste county's. Een gevangenisblok met dertig cellen, een conferentiezaal en de verhoorkamer hadden destijds luxueus geleden, maar de tand des tijds had toegeslagen, en ondanks een verse laag verf die kortgeleden was aangebracht zag het nieuwere deel van het gebouw er nu even afgetrapt uit als het oude.

Sara's hakken klikten op de vloer terwijl ze door de lange gang liep. Ze bleef voor de deur van de verhoorkamer staan om haar jurk recht te trekken en even de tijd te nemen. Ze was lange tijd niet zo nerveus geweest als ze bij haar ex-echtgenoot langs moest, en ze hoopte dat het niet zichtbaar was toen ze de kamer betrad.

Jeffrey zat aan een lange tafel met stapels papier over het hele blad en maakte aantekeningen op een blocnote. Hij droeg geen jasje en had de mouwen van zijn overhemd opgerold. Hij richtte zijn hoofd niet op toen ze binnenkwam, maar hij moest wel hebben gekeken, want toen Sara de deur wilde sluiten zei hij: 'Niet doen.'

Ze legde haar tas op de tafel en wachtte tot hij zou opkijken. Dit deed hij niet, en ze werd verscheurd tussen de aanvechtingen hem haar tas naar het hoofd te gooien en zich aan zijn voeten te storten. Hoewel deze twee strijdige emoties elkaar gedurende de bijna vijftien jaar dat ze elkaar kenden aardig in evenwicht hadden gehouden, was Jeffrey gewoonlijk degene geweest die voor Sara op zijn knieën was gevallen, en niet omgekeerd. Na vier jaar scheiding waren ze uiteindelijk weer een verhouding aangegaan. Drie maanden geleden had hij haar gevraagd of ze weer met hem wilde trouwen, en zijn

ego had haar afwijzing niet kunnen verdragen, hoe vaak ze hem ook haar redenen had uitgelegd. Ze hadden elkaar sindsdien niet meer buiten het werk gezien, en Sara's ideeën begonnen op te raken.

Een wanhopige zucht onderdrukkend vroeg ze: 'Jeffrey?'

'Laat dat rapport maar achter,' zei hij, naar een lege hoek op de tafel knikkend terwijl hij iets op de blocnote onderstreepde.

'Ik dacht dat je het wel even met me zou willen doornemen.'

'Was er dan iets ongewoons?' vroeg hij terwijl hij zonder haar aan te kijken een volgende stapel paperassen pakte.

'Ik heb in haar dikke darm een kaart gevonden die naar een begraven schat voert.'

Hij hapte niet. 'Heb je dat ook in het rapport gezet?'

'Natuurlijk niet,' zei ze plagend. 'Zoveel geld ga ik niet met de county delen.'

Jeffrey wierp haar een indringende blik toe waaruit bleek dat hij haar grapje niet waardeerde. 'Een beetje meer respect voor de overledene, graag.'

Sara voelde een opwelling van schaamte maar probeerde het niet te laten blijken.

'Wat is de conclusie?'

'Natuurlijke doodsoorzaak,' zei Sara. 'Het bloed en de urine bevatten niets bijzonders. Er zijn geen opmerkelijke dingen gevonden tijdens het lichamelijk onderzoek. Ze was achtennegentig jaar oud. Ze is vredig in haar slaap overleden.'

'Prachtig.'

Sara keek hoe hij zat te schrijven, wachtte tot hij zou beseffen dat ze niet weg zou gaan. Hij had een prachtig, vloeiend handschrift, het soort handschrift dat je van een ex-jockey en vooral van een politieman nooit zou verwachten. Ze was half en half verliefd op hem geworden toen ze voor het eerst zijn handschrift had gezien.

Ze verplaatste haar gewicht van haar ene voet op de andere, wachtend.

'Ga zitten,' gaf hij eindelijk toe en hij stak zijn hand uit naar het rapport. Sara deed wat hij zei en overhandigde hem het dunne dossier.

Hij las snel haar aantekeningen door. 'Volkomen duidelijk.'

'Ik heb al met haar kinderen gepraat,' zei Sara, hoewel 'kinderen' niet echt het juiste woord leek, gezien het feit dat het jongste kind van de vrouw bijna dertig jaar ouder was dan Sara. 'Ze weten dat ze zich aan een strohalm vastklampten.'

'Prachtig,' herhaalde hij, terwijl hij zijn paraaf op de laatste bladzijde zette. Hij gooide het dossier op de hoek van de tafel en schroefde de dop op zijn pen. 'Is dat alles?'

'Ik moet je de groeten van mama doen.'

Ogenschijnlijk met tegenzin vroeg hij: 'Hoe is het met Tess?'

Sara haalde haar schouders op omdat ze niet precies wist wat ze hierop moest antwoorden. Haar relatie met haar zusster leek even snel te verslechteren als die met Jeffrey. In plaats van te antwoorden vroeg ze: 'Hoe lang ben je van plan dit nog vol te houden?'

Hij begreep haar opzettelijk verkeerd en wees op alle papieren. 'Dit moet allemaal klaar zijn voordat we volgende maand voor de rechter staan.'

'Daar had ik het niet over, en dat weet je.'

'Ik geloof niet dat je het recht hebt zo'n toon tegen me aan te slaan.' Hij leunde achterover in zijn stoel. Ze zag dat hij moe was, en zijn gebruikelijke vlotte glimlach was nergens te bekennen.

Ze vroeg: 'Slaap je wel goed?'

'Dit is een grote en ingewikkelde zaak,' zei hij, en ze vroeg zich af of dat werkelijk hetgene was wat hem 's nachts uit de slaap hield. 'Wat wil je?'

'Kunnen we niet gewoon praten?'

'Waarover?' Hij zat in zijn stoel te wippen. Toen ze geen antwoord gaf drong hij aan: 'Nou?'

'Ik wil alleen...'

'Wat?' viel hij haar in de rede. Zijn mond stond strak. 'We hebben dit al honderd keer doorgepraat. Er valt niet meer zoveel te zeggen.'

'Ik wil je zien.'

'Ik heb je gezegd dat ik tot over mijn oren in deze zaak zit.'

'Dus als het achter de rug is...?'

'Sara.'

'Jeffrey,' ging ze in de tegenaanval. 'Als je me niet wilt zien, zeg het dan gewoon. Gebruik niet een zaak als excuus. We hebben het allebei wel drukker gehad dan nu, en toch altijd kans gezien elkaar te blijven zien. Ik meen me te herinneren dat juist daardoor al deze ellende' – ze wees op de bergen pa-perassen – 'draaglijk was.'

Hij liet zijn stoel met een bons neerkomen. 'Ik zie er de zin niet van in.'

Ze probeerde nog eens leuk te zijn. 'Nou, seks, om maar wat te noemen.'

'Die kan ik overal krijgen.'

Sara trok een wenkbrauw op, maar onderdrukte de opmerking die voor de hand lag. Het feit dat Jeffrey overal seks kon krijgen en soms ook had gekregen was de eerste reden geweest dat ze van hem gescheiden was.

Hij pakte zijn pen weer om door te schrijven maar Sara griste hem uit zijn hand. Ze probeerde een wanhopige klank uit haar stem te weren toen ze vroeg: 'Waarom moeten we hertrouwen om weer normaal met elkaar om te kunnen gaan?'

Hij wendde duidelijk geërgerd zijn blik af.

Ze bracht hem in herinnering: 'We zijn al eens getrouwd geweest, en dat is bijna onze ondergang geworden.'

'Jaah,' zei hij. 'Dat weet ik nog.'

Ze speelde haar troefkaart uit: 'Je zou aan iemand van de universiteit je huis kunnen verhuren.'

Hij wachtte even voordat hij vroeg: 'Waarom zou ik dat doen?'

'Om bij mij te kunnen intrekken.'

'En in zonde te leven?'

Ze lachte. 'Sinds wanneer ben jij godsdienstig?'

'Sinds je vader me van de vreze des Heren heeft doordrongen,' beet hij terug, met een stem die volkomen gespeend was van humor. 'Ik wil een vrouw, Sara, geen neukmaatje.'

Ze voelde hoe zijn woorden erin hakten. 'Zie je me daarvoor aan?'

'Ik weet het niet,' zei hij met iets verontschuldigheds in zijn stem. 'Ik heb er genoeg van aan dat touwtje vast te zitten waaraan jij even een ruk geeft als je je eenzaam voelt.'

Ze deed haar mond open maar kon geen woord uitbrengen.

Hij schudde verontschuldigend zijn hoofd. 'Dat bedoelde ik niet.'

'Denk je nou dat ik mezelf hier voor gek zet omdat ik me eenzaam voel?'

'Ik weet op dit moment helemaal niets, behalve dat ik een hoop werk te doen heb.' Hij stak zijn hand uit. 'Mag ik mijn pen terug?'

Ze hield hem stevig vast. 'Ik wil bij je zijn.'

'Je bent nu bij me,' zei hij, zijn hand uitstekend om zijn pen te pakken.

Ze legde haar andere hand om de zijne en liet hem daar liggen. 'Ik mis je,' zei ze. 'Ik mis je om me heen.'

Hij haalde halfhartig zijn schouders op, maar trok zijn hand niet terug.

Ze drukte haar lippen op zijn vingers, rook inkt en de mufte lotion die hij gebruikte als hij dacht dat niemand het zag. 'Ik mis je handen.'

Hij bleef voor zich uit kijken.

Ze streek met haar lippen over zijn duim. 'Mis jij mij niet?'

Hij hield zijn hoofd scheef, schokschouderde nog eens onduidelijk.

'Ik wil bij je zijn. Ik wil...'

Ze keek weer over haar schouder om te zien of er niemand op de gang stond. Ze liet haar stem tot nauwelijks meer dan een gefluister dalen en bood aan iets met hem te doen waarvoor iedere zichzelf respecterende prostituee het dubbele tarief zou rekenen.

Jeffreys lippen gingen van elkaar, zijn gechoqueerdheid was zichtbaar in zijn blik. Zijn hand kneep zich samen rond de hare. 'Daar ben je mee opgehouden toen we eenmaal getrouwd waren.'

'Nou...'

Ze glimlachte. 'We zijn nu toch niet meer getrouwd?'

Hij leek hierover na te denken toen er hard op de open deur werd geklopt. Wat Jeffreys reactie betrof had het evengoed een pistoolschot geweest kunnen zijn. Hij rukte zijn hand terug en stond op.

Frank Wallace, Jeffreys directe ondergeschikte, zei: 'Sorry.'

Jeffrey liet zijn ergernis duidelijk blijken, hoewel Sara niet kon zeggen of deze haar of Frank gold. 'Wat is er?'

Frank wierp een blik op de telefoon aan de muur en trapte

een open deur in: 'De hoorn ligt niet op de haak.'

Jeffrey wachtte.

'Marla zei dat ik tegen je moest zeggen dat er in het halletje een jongen naar je vraagt.' Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en veegde zijn voorhoofd af. 'Hallo, Sara.'

Ze wilde zijn groet beantwoorden maar slikte haar woorden in toen ze zijn gezicht zag. Hij zag eruit als een levend lijk. 'Gaat het wel goed met je?'

Frank drukte met een zure blik zijn hand tegen zijn maag. 'Bedorven Chinees eten.'

Ze kwam overeind en legde haar hand tegen zijn gezicht. De huid was klam. 'Je lijkt wel uitgedroogd,' zei ze terwijl ze haar vingers op zijn pols legde om zijn hartslag te controleren. 'Krijg je wel genoeg vocht binnen?'

Hij haalde zijn schouders op.

Ze keek naar de secondewijzer op haar horloge. 'Overgeven? Diarree?'

Bij haar laatste vraag begon hij ongemakkelijk te schuifelen. 'Het gaat prima,' zei hij, maar dat ging het duidelijk niet. 'Je ziet er heel mooi uit vandaag.'

'Ik ben blij dat in ieder geval iemand dat ziet,' zei Sara met een zijdelingse blik op Jeffrey.

Jeffrey stond nog steeds geërgerd met zijn vingers op de tafel te trommelen. 'Ga naar huis, Frank. Je ziet er hondsberoerd uit.'

Frank was duidelijk opgelucht.

Sara voegde eraan toe: 'Als het morgen niet beter gaat, bel me dan.'

Hij knikte weer en zei tegen Jeffrey: 'Vergeet die jongen in het halletje niet.'

'Wie is het?'

'Iets met Smith. Ik heb het niet goed...' Hij drukte zijn hand tegen zijn maag en maakte een ziek geluid. Hij draaide zich om om naar buiten te lopen en er kwam nog net een onduidelijk 'sorry' uit.

Jeffrey wachtte tot Frank buiten gehoorafstand was en zei toen: 'Ik moet hier ook alles zelf doen.'

'Het gaat duidelijk niet goed met hem.'

'Lena komt vandaag terug,' zei Jeffrey, doelend op Franks

ex-partner. 'Ze moet hier om tien uur zijn.'

'En?'

'Ben je Matt al tegengekomen? Die heeft ook geprobeerd zich ziek te melden, maar ik heb hem gezegd dat hij als de so-deju hier moest komen.'

'Denk je nu echt dat twee ervaren rechercheurs zichzelf voedselvergiftiging hebben bezorgd om Lena niet te hoeven zien?'

Jeffrey liep naar de telefoon en legde de hoorn weer op de haak. 'Ik werk hier nu meer dan vijftien jaar en ik heb Matt Hogan al die tijd nog nooit Chinees zien eten.'

Daar had hij gelijk in, maar Sara wilde beide mannen het voordeel van de twijfel gunnen. Wat hij ook over haar zei, Frank gaf duidelijk veel om Lena. Ze hadden bijna tien jaar samengewerkt. Sara wist uit ervaring dat je niet zo veel tijd met iemand kon doorbrengen en dan gewoon weglopen.

Jeffrey zette de luidspreker aan en draaide een nummer. 'Marla?'

Er klonk een reeks klikkende geluiden toen ze de hoorn op-pakte. 'Ja, m'neer?'

'Is Matt al komen opdagen?'

'Nog niet. Ik maak me een beetje zorgen omdat hij ziek is en zo.'

'Zeg hem dat ik hem nodig heb, zodra hij binnenkomt,' be-val Jeffrey. 'Wacht er iemand op me?'

Ze liet haar stem dalen. 'Ja. Hij wordt wat ongeduldig.'

'Ik ben er zo.' Hij zette de luidspreker af en mompelde: 'Ik heb hier allemaal geen tijd voor.'

'Jeff...'

'Ik moet gaan kijken wie dat is,' zei hij terwijl hij de kamer uit liep.

Sara liep door de gang achter hem aan, bijna rennend om hem bij te houden. 'Als ik op deze hakken een enkel breek...'

Hij keek even naar haar schoenen. 'Dacht je nou echt hier zomaar even binnen te kunnen lopen en de hoer uithangen en dat ik je dan zou smeken of je terug wilde komen?'

Ze voelde zich gegeneerd, waardoor ze kwaad werd. 'Waar-om heb je het over de hoer uithangen als ik het wil, maar is

het opeens sexy als ik het niet wil en het desondanks doe?’

Hij bleef bij de brandwerende deur staan en liet zijn hand op de lange kruk rusten. ‘Dat is niet eerlijk.’

‘Vindt u ook niet, dokter Freud?’

‘Ik speel hier geen spelletjes, Sara.’

‘Dacht je dat ik dat wel deed?’

‘Ik weet niet wat je doet,’ zei hij, en er lag een hardheid in zijn ogen waarvan ze een koude rilling kreeg. ‘Ik kan niet zo doorgaan.’

Ze legde haar hand op zijn arm en zei: ‘Wacht even.’ Toen hij bleef staan dwong ze zichzelf te zeggen: ‘Ik hou van je.’

Spottend zei hij: ‘Dank je wel.’

‘Kom,’ fluisterde ze, ‘we hebben toch geen papiertje nodig om te weten wat we voelen?’

‘Wat je maar niet wilt begrijpen,’ zei hij terwijl hij de deur open rukte, ‘is dat ik dat wel nodig heb.’

Ze liep met hem mee naar de kantooruimte, maar uit een gevoel van eigenwaarde bleef ze daar als aan de grond genaagd staan. Een handvol agenten en rechercheurs was terug van patrouille en zat aan verschillende bureaus rapporten te schrijven of te telefoneren. Ze zag Brad en zijn groep kinderen samengedromd bij het koffieapparaat staan, waar hij hen waarschijnlijk onthaalde op een verhaal over het merk filter dat ze gebruikten of hoeveel schepjes je nodig had om een pot koffie te zetten.

Er stonden twee jonge mannen in het halletje, de ene tegen de achtermuur geleund, de andere stond vlak voor Marla. Sara veronderstelde dat degene bij Marla Jeffreys bezoeker was. Smith was jong, waarschijnlijk van Brads leeftijd, en gekleed in een gewatteerd zwart jack dat ondanks de warmte – het was eind augustus – was dichtgeritst. Zijn hoofd was kaalgeschoren, en te oordelen naar wat ze onder dat dikke jack van zijn lichaam kon zien was hij gezond en goed gespierd. Hij keek voortdurend om zich heen; zijn ogen schoten door het vertrek en zijn blik bleef geen enkele keer langere tijd op iemand rusten. Elke twee rondes die zijn blik maakte keek hij naar de voordeur en controleerde de straat. Zijn gedrag had duidelijk iets militairs, en om een of andere reden raakte Sara erg gespannen van zijn gedrag.

Ze zocht het vertrek af en probeerde te zien wat Smith zag. Jeffrey was bij een van de bureaus blijven staan om een agent te helpen. Hij schoof zijn pistoolholster op zijn rug terwijl hij op de rand van het bureau ging zitten en iets in de computer intikte. Brad stond nog steeds te praten bij het koffieapparaat; zijn hand rustte op zijn pepperspray. Ze telde nog vijf agenten, allen bezig met het schrijven van rapporten of het invoeren van gegevens in hun computer. Een gewaarwording van gevaar trok als een bliksemflits door Sara's lichaam. Alles in haar blikveld werd te scherp.

De voordeur maakte een zuigend geluid terwijl hij openging en Matt Hogan kwam binnen. Marla zei: 'Ah, daar ben je. We hebben op je gewacht.'

De jonge man stak zijn hand in zijn jack en Sara gilte: 'Jeffrey!'

Ze draaiden zich allemaal naar haar om, maar Sara keek naar Smith. In een vloeiende beweging trok deze een geweer met een afgezaagde loop te voorschijn, richtte het op Matts gezicht en haalde de beide trekkers over.

Bloed en stukjes hersenen sproeiden tegen de voordeur alsof ze uit een hogedrukslang kwamen. Matt viel achterover tegen het glas, waarbij de ruit in het midden barstte, maar niet brak; zijn gezicht was volledig weggeblazen. Er begonnen kinderen te gillen en Brad liet zich met zijn volle gewicht op hen vallen en drukte hen tegen de grond. Overal knalde geweervuur en een van de agenten zakte met een groot gat in zijn borst voor Sara in elkaar. Door de kogelinslag ging zijn pistool af; het gleed over de vloer. Glas vloog om haar heen terwijl familiefoto's en persoonlijke voorwerpen van bureaus werden geschoten. Computers ploften en verspreidden de scherpe geur van brandend plastic af. Papieren dreven fladderend door de lucht en het geluid van afgevuurde wapens was zo intens dat Sara's oren aanvoelden alsof ze bloedden.

'Naar buiten!' schreeuwde Jeffrey, precies op het moment dat Sara een scherpe steek in haar gezicht voelde. Ze legde haar hand tegen haar wang, die door een stuk metaal was geschampt. Ze lag op de vloer geknield maar kon zich niet herinneren hoe ze daar gekomen was. Ze schoot weg achter een dossierkast; haar keel voelde aan alsof ze glas had ingeslikt.